

Ivo Kalinski

etverolisni etveropreg

Ivo Kalinski

ČETVEROLISNI
ČETVEROPREG

Mala biblioteka
“Dragutin Domjanić”
knjiga 58.

Nakladnik:
Pučko otvoreno učilište Sv. Ivan Zelina

Za nakladnika:
Ivica Kukovačec

Urednica:
Božica Pažur

Grafičko i likovno oblikovanje:
POU Sv. Ivan Zelina

Tisak i uvez:
Tiskara Zelina d.d.

CIP zapis dostupan u računalnome katalogu Nacionalne i
sveučilišne knjižnice u Zagrebu pod brojem 739427.

ISBN: 978-953-6540-45-7

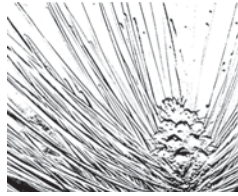
Ivo Kalinski

ČETVEROLISNI
ČETVEROPREG

Zagreb, 2010.

Što je duša u nemiru

Što je kukčić u svemiru?!

Unutarnja simetrija

O drvu o kući o izgorjeloj tratini...

Drvo
kuća
izgorjela tratina
krov bez crijepa
ono malo đubrište i na njem cvijet
takav cvijet imati na grobu.
Bože moj
Ti i ne znaš za riječ
koja nikad neće procvasti dokraja
onu jednu jedinu riječ
a toliko ih je bilo na raspolaganju
sa smeđastim bradavicama
s gotovim oblicima na toj
izgorenoj tratini. Mi bauljamo nepoznatim puteljcima
sumanuto skupljamo kamenčiće
ne znamo čemu služe.
Ti uporno bi da obraduješ ljude koji su
prije dva-tri stoljeća bili ljudožderi
ja šutim nijemost me guši.
Bože moj koja je prava crta tvog temperamenta
da nas zaokupi u ovom tjesnacu
u ovom cvijetu u ovom preuskom grobu
kojim hodamo
da iznova zajedno sanjamo
ono o drvu
ono o kući
ono o izgorjeloj tratini

ono o bradavicama
ono o plesu staklena zvona.
Podari projekciju duha
ne pitaj za objašnjenja!

Ideja za pisanje...

Na obronke Medvednice
bačen pogled
nestrpljiv i vrlo nervozan.
Onaj briježak ispred
ima li udolinu ima li u udolini seoce
ima li u njem ljudi ima li u njem išta
na primjer konj
timari li ga tko izjutra
na tom brežuljku.
Moglo se imati dobru ideju za pisanje
kakva štiva o zagonetnim stvarima
na primjer o malim seoskim kućama koje imaju oči
o vočkama koje razgovaraju
o djevojčici koja pleše u nepoznatu taktu
o lovokradici koji se nečujno prikrada
o duhovima u dubokim tamnim noćima
moglo se imati sasna dobru ideju
opasnu ideju
mislim.
Ovako
s nama
dvije-tri kućice na obronku
tamo dalje Medvednica
i ti koji
nikad ništa o tom nećeš znati.

U istom času...

Sve do gole egzistencije
(kako običavamo zvati!)
sve do sklonosti traženju smisla
sve do izjašnjavanja o svemu i svačemu
niti si ikad znao niti ćeš ikad znati.
Rimovana ili slobodna forma
što je to?
Što su helikonski vrhunci
možeš li se na njih osvrnuti
u sljedećem tekstu, izravno ili pritajeno?
Trajanje i nestajanje u istom času
mislim nikad neće izmijeniti
oblik krajolika, možda tek njegov opis,
možda zamor izmijeniti unutar
kišnih ili sušnih razdoblja.
Tvoja će dinamika
nadrasti nijanse i nedajbože
tebe samoga.
Nevinost onoga koji će doći
besciljnost koja će doći
žestinu predmeta koja će sigurno nadoći.

Prema sjeveru...

Prema sjeveru
prema sjeveru
nikad prema jugu
žustrim hodom
krenulo je tijelo. Moje tijelo.
Tu i tamo kleknulo tu i tamo zastalo
zbog osjećaja u duši
(što me zapravo smeta!?)
što ne mogu objasniti nikako drugačije
osim lošeg pamćenja
da sam sve to što sada vidim
već vidio davno prije.
Gmiže tijelo s cvijetom u reveru
u ovoj panorami prepunoj kukavičke plašljivosti
prema šumarcima
prema sjajnom suncu tamo gore
gmiže među onima
koji su davno ovud prohodili ispunjeni životom.
To tijelo
s dubokim plavim očima
tu i tamo okrene se na prijeđeni put
otrese sa sebe čudan dašak podrhtavanja
onaj koji i ti tako dobro osjećaš

prema sjeveru
prema sjeveru
prema sjeveru
nikad prema jugu.
Satire ga žudnja
da nikad neće stići.

Unutarnja simetrija...

Prašnjava čaša

prsti

ticala

haringe

strah prije spavanja.

Potom bulažnjenja o povratku polutroma itinerarija

napokon ruka koja čeka da je zagrlim

napokon kruh koji me hoće

napokon ova soba otišla prema prozoru.

Bravo

bravo

bravo

zaiskrile riječi iz prastara rječnika

sve same gluposti i plastične bajke

vreća za spavanje

unutarnja simetrija.

Pjevam pjesme koje nikad pjevao nisam

lakoćom prebirem ozonski smrad

iznova stavljam onu našu ploču

ispod tvojih bedara

ta igra

taj poker

B-mol Čajkovskoga

nikako da prestane.

Kojiput...

Kojiput traje
kojiput danima traje
kojiput ne znam kako ni zašto
prohode bijele trunčice.
Vidim mlijeko razliveno po oštrici
vidim tvoje šape
vidim Flamtona
hladnokrvno me promatra.
Vidim prijatelja
uzavrela od slučajna susreta
i hrid na kojoj čuči trenutak
spokojno kao dječji mezimac
(i još neke stvari koje ne bih volio vidjeti).
I ćutim vjetrić
pet
možda deset minuta
možda nekoliko sati
žene nadošle niotkud
u takvoj tišini očekuje se vrisak
cigla na glavu
ili nešto slično.
Zaustavljam sat na ruci
sprdam se s kroničarima vremena
bijele trunčice skakuću od jarosti
taman gibanje stvarnog života
taman dan stvoren da prihvati
novo predvečerje
kukčića prislonjena uz tamni zid.

Bila to vremena...

Bila to vremena bilo to vrijeme
nelagodno i mašta jačala
sve glavne karte podijelila bajno
tebi ostala knjiga razderana na tlu.

Bila to vremena bilo to vrijeme
u tren slijetala leptira jata
u kišu skutrenu pod strehom
bile kratke priče
kumulus u grijehu.

Bila to vremena bilo to vrijeme
novih lica bez početka i kraja
voštanica na stolu do nje glava zmaja
i ono dijete bez povratna glagola
s malim vrtom punom slatkih malina.

Po glavi...

Mlatnulo po glavi...

Stari prosjak smijuljio se
mlatnite ga još mlatnite ga *tete rete*

nije on ništa platilo

nego je ukraa

a onda bižeć paa u kabaa

vidija ja.

Izraz lica pokazivao da je prosjak sretan.

Ona četvorica svi redom

umorila se tukući ga

i stari se prosjak slatko cerekao

tete rete.

Majku mu kako je žilav

da čovjek ne povjeruje

reče jedan od četvorice

izvadi željeznu šipku

baš je hrdava majke mi

sad ćemo je osvjetlati.

Tako tako udri iza uha

tamo jače boli

tete rete

zavapi prosjak.

Sutradan u hapsani

stražar pretučenome prišapne radosnu vijest

oprostite možete ostati anonimni ako želite

uhvatilo pravoga.

Iz druge ćelije cerekao se prosjak

tete rete.

Rekao je netko...

Ali sigurno je
da ćeš potonuti
u mitologijama u predrasudama
onog dana kad se najmanje nadaš
rekao je netko.
Netko zagledan u zdenac
osjetivši surovost dubine
zajecao tako snažno da se voda u njem
namreškala i ti više nisi raspoznavao
bore na svom vlastitom licu.
Ukazalo se u toj vodi
malo Balkana
malo Europe
devenice klobase zelje z mejsom
kinpakl - kosmati svinjski gubec
bijeg iz lošeg u još lošije
tužno tužno i tako ružno
iz kamere u kameru
kamera obscura.
Ostadoše grobovi
i malo klošmerla naše mladosti.
Tvoja šutnja
muto mutavi
uz porto opet zajebava Historiju
i ti si odavna Vječnost.

Castrum Lobor...

Castrum Lobor s izmjenom vokala
koju ni dragi bog ne razumije
ni onaj sanatorij za naše drage starčeke
(sanatorij za koji kažu da je ludnica?!)
nitko ne razumije. Okrenut prema djetetu
netko se u perivoju
poigravao s batrljcima
da ne povjeruješ.
Mi bježimo mi smo osobni heroji
ispuštamo *pezdece* jedemo sendviče
tu i tamo ubacujemo refren zaboravljenih *popefki*
tu i tamo zagledani u nebo refreniramo stih
kaj će nam vse to
ipak zlu ne trebalo.
Castrum Lobor zaularila stvarnost umiranja.

Lomba! Lomba!

S plombama u sebi...

Uživo puču mi plombe oni koji
za sebe kažu da su perfekcionista
usput govoreći da što im je to trebalo
kad im je tako lijepo bilo u toplim govornima.
Puštam sve bivše razgovore
mirno sjedim pristojan kao skrbljiv otac
koji pri skromnu objedu
šuti zamišljen nad kajkavskim florilegijom
koji neprestano vraća se.
Srce pod teretom tuge
raspada se i nikako da domislim što znači
sjećanje na leut na citaru i ostale igre
na primjer na ludizam
citatnost i jezičnu dosjetljivost
i dan kad ćeš se morati vratiti
s divnim mislima na potrošenu stvarnost
s plombama u sebi
s pravom na ljubav
s pravom da čitaš Borghesa
makar gdje to bilo
makar smrznut bio
kao i sad
uz plamen ognjišta
uz plamen zelene nature
uz ono malo *gihta*
kad šulja se *nevihta*
a ti o tom puteljkom prema Svetoj Geri
ništa znao nisi.

Igrajući poker uživalo se draga moja...

Glava naučila ništa nije
igrajući poker. Poslije svakog dobitka
ta glupača lijevo-desno naginjala se turobno
u slasti nekoliko obroka
ali bol u potiljku nikako da se smiri.
Uživalo se draga moja uzduž i poprijeko
u tom svijetu. Ono što su noć i dan
nismo više znali
ni što su oksimoroni
ni što bolne suze što suze radosnice
glava i dalje naginjala se turobno
bila ona raspršena urna stare kokete.
Uživalo se draga moja
itekako se uživalo poker igrajući
to bila neka druga vremena
svakako ne ova
to bila vremena kad su
pokojnici pokapali žive
kamenčići skakutali baldahinom
Kron spoznao da će biti kastrat
što još uvijek ne znači
da u zemlji vjetra sjeverca
u zemlji Utopiji
nije bilo Hiperborejaca.
Uživalo se draga moja
itekako se uživalo
(koji li samo perfektni perfekt?!)
poker igrajući!

Doći će taj dan sigurno će doći...

U onom jednom jedinom času
u onom jednom jedinom času raspojasana magnovenja
u toj sobi nalik tvojim očima
u toj sobi koju nikada nigdje nećeš naći
ni u prastarim kartama
ni u neotkrivenim zemaljskim sinklinalama
čak ni u mapama skrivenih nacрта vlastitoga srca
tvoj iskreni odgovor bio je
da još uvijek ima nade.
Da će doći taj pravi dan
sigurno će doći
taj jedan jedini dan
koji će sve zagubljeno naći
koji će sve nestalo vratiti
novim sjajem novim smislom
taj neobičan dan vedra osmijeha.
Dan kad će nas konačno nastaniti svi naši bivši tekstovi
puni riječima novih anafora
puni riječima novih sinegdoha
puni riječima nabrekle tišine
novih značenja
novih fantomskih mjesta
nove stvarnosti.
Taj dan doći će
sigurno će doći
kažeš mi.

Bilo to jedno blistavo razdoblje...

U stvari
bilo to jedno blistavo razdoblje
žamor ljudski lakoćom premetnut u govor
dani u mjesece u godine
proljeća ljeta jeseni zime smjenjivali se
hraneći se jedni drugima
bez oca bez matere
u nekoj novoj memoriji.
Doista bila je to
još nepoznata simfilija.
Doduše u kalendaru bilo nekih naznaka
da treba izbjegavati dane kad ćeš otići na put
ali se nećeš znati vratiti
bilo nekih naznaka kako izbjegavati šok
kad je nebo najplavije
i to je što se opasnosti tiče uglavnom bilo sve.
Blistavo razdoblje
s neobičnim pričama na svakom božjem koraku
s neobičnim konturama kemijskih elemenata
s ljudima bez nadnevka rođenja
koji i dan-danas savršeno bulje u mrak
tražeći pretke zaostale u siluru.
Bilo je to doista divno razdoblje
kad si lakoćom satirao imaginaciju

kad si lakoćom sasušenu tintu
natjerao da progovori
sva ona prevažna slova
zatajena na bijelu papiru
in vitro in flagranti.
Bilo je to doista divno razdoblje!

Odi tamo! Ja moram raditi...

Odi tamo! Ja moram raditi!

Neka ti ne bude krivo

upravo su započele prijave za novi sustav otpada

cvrkutala fufica vidljivo nesretna

zbog madeža na onom nezgodnom mjestu

Odi tamo! Ja moram raditi!

Mislím da vama ne znače ništa

ama baš ništa

tako velike stvari za naš Grad

kao što je turneja predstave Art

kao što je ropotarnica u Ilici pretvorena u muzej

kao što su izdresirani štakori koji za male novce odvoze

smeće

unaprijed svjesni da ne mogu računati

ni na jednu jedinu stipendiju za svoje potomstvo.

Odi tamo! Ja moram raditi!

Utjecaj Fitosterola jasan je zar ne

cvrkutala Ona

pustite *thalamus* dovraga

uopće nije istina što se o njem govori

u prilog tomu ide nepobitna činjenica

da se nova nesreća bezbolno okotila

dok ste vi plesali tango!

Što je još jedna teleportacija

da su dinosauri oduvijek tu među nama.

S vremena na vrijeme...

Oni

za kojima uopće nisam uzdisao

(dabogda ih ne bilo?!)

doći će

svakako će doći

s vremena na vrijeme.

u krhotinama sjećanja

u iznenadnim putovanjima

u nekim novim uzbudljivim stoljećima.

Pokušavam shvatiti

zašto je to tako i zašto tako mora biti

tetošeći sam sebe

u zamjenu za neku drugu makar odvratnu inspiraciju

ali koreografija bešćutnih iskušavanja

nikako da popusti.

Budući da i sad čujem glasove

nepoznatih udvornika

sklanjam se u smrad bolesnih majmuna

čiji staromodni urlik

nikako da odgodi

smrt kultne postojbine.

U točno vrijeme

bojim se

strašno se bojim

sve će zeleni potamnjeti

sve riječi dobiti ista značenja

tautosilabika će cvasti

granice se izgubiti.

U točno određeno vrijeme
ono dijete sjest će na stolicu
i ja nikako neću uzmoći da dokraja odbrojim
otkucaje svoga srca.

U Ćilipima kraj Dubrovnika...

Veselo društvanke govorilo o njem
ćakulalo ružne stvari o njem
uz orgijske bakanalije bljuvalo se
po skupim ćilimima
u Ćilipima kraj
Dubrovnika.

Moj kume
kako li se samo nazdravljalo
kako li se žderalo pilo lumpovalo
kako li su s plava neba slijetali avioni
puni furešta:
lijepih žena
oronulih platfusara
(jedan preko glave
nosio je plastron).

Veselo društvanke i dalje ružne stvari o njem
koji i sad uspravno i svećano
(na sve četiri!)

sivkastobijelom obalom
njuška slobodan prostor.
Taj pas imenom Fly
zbog blizine ljudi obnevidio od života
tu i tamo izlaje pregršt homonima
u čast asteroida
koji uprav bi da sleti
iz zviježđa Psa.
Moj kume,
u Ćilipima kraj Dubrovnika!

Seoce...

Još jedan pokušaj
do beskraj
tamo je seoce
manje od deminutiva
bez nogu
bez ruku
bez glave
ono bi da hoda.
Ali ne može.
Povijest izdala ga
i ono u sjećanju
nikako da iščita požutjele bilješke
koje je nekoć pisala Natalija.
Prohujala stoljeća
sakrila njeno ime
i ono sad
umjesto da vrišti
naćulilo uši i sluša
oratorij tišine.
Iz kamena u stijeni
arhetip
muca njeno ime.
Natalija! Natalija!

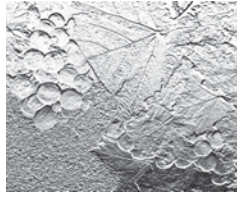
Lomba! Lomba!..

Bezbrojni tragovi pohodili
a ljubavnika nigdje
znači li to da si oduvijek sam
ili su te obuzeli demoni iz priče
koja nikad i nije bila literatura.
Zaspao taman
nad dubinom koja nema početka ni kraja
ošinut životom
neupitno.
Uloge se izmijenile
i nitko ne zna tko je sljedeći klaun
tko prerušen u ženu
tko sićušni nokat u manikuri.
Lomba, lomba! podcikivao
jedan jedini čovjek iz gledališta
osupnut nad iluzijom koja se potocima
slijevala s pozornice
i nitko nije znao što to zapravo znači.
Katkad
ali samo katkad
svjetlosni grad
koji je očito parafrazirao kulisu stvarnog života
upre pogled u onoga koji je urlao
Lomba, lomba! i on prvi put u
svom kratkom životu osjeti težinu mraka
ujed prožme ga
do dna srca.

Ipak prizor...

Bio je to prizor
pritajen
neopažajan
ipak prizor
prizor koji se ne može zamisliti
čak ni u mašti nema ga
čak ni u zodijaku nema ga.
Ipak u tom času tražilo se da
sve što nikad posjedovao nisam
priznam otprve:
neke rijetke knjige
neke skupocjene pepeljare
ženu
djecu
majku i oca
dio antike
dio zapuštena vrta
kućnog ljubimca
(s kojim sam se kažu šifriranim lavežom
potajno dopisivao
pogotovo u oktobru).
Sada kad se jesen stuštila
na zvuk kovanice bačene na pod
sada kad se porada novi protest

ti ćeš uslast za neki novi prizor
pojesti sva ona slova s pergamene
nekoliko preostalih čipova
s poukama o istjecanju vremena
za novi palimpsest.

Budi nova frekvencija

One večeri...

One večeri što si htjela izreći
pogledom prema visinama
nitko znao točno nije
čak ni policija
za koju se inače govorilo
da nema neriješena slučaja.
One večeri dvije su tame
ponavljale tvoju jednu te istu priču
između dva aperitiva
jednu te istu priču o dolasku i odlasku
golim grudima razasutim po cvjetnim livadama
(bila to priča znatno više no što se
ikad može zamisliti).
One večeri propala je naša misija
da ćemo ikad dotaknuti dno kulture
i spoznati što nam govori praznina.
Prašina
sa svih strana granice
miris sijena
vile zabodene u cipele
ostavljene pored puta.
One večeri materija i duh
legende i simboli
polako s noge na nogu
otišli prema kraju noći
i ti zajedno s njima.

Ostala urna
nalik tvojoj lubanji.
Ostao vapaj
između dva-tri disanja.

Koja je bila upravo sjajna...

Drhturio zbog nelagode koja se sve to malo pojačavala
ne zbog hladnoće koja se stuštila s nebesa
ne zbog pitanja
zašto se to što se dogodilo
baš sada dogodilo
a trebalo je puno prije
i bezrazložno
i smiješno
i nedostojno prošlosti.
Koja je bila upravo sjajna
prošlosti koja je u prkos svemu preživjela
i on je uzima kao sestru
nas siromašaka upletenih u paučinu ove zgrade.
Prem imao sijaset razloga da joj ne dopusti
bezvezne ustupke koje je moljakala
ipak je popustio (intima je ozbiljna stvar!)
ponajviše zbog ugrađena svjetla sa crvenim ticalima
u kojima smo
u nekom bivšem životu izmaštati znali
što će se sve dogoditi onog dana kad prestanemo disati.
Drhturio tako kažnjavajući genezu stamenosti
svi se divili njegovu govoru
u kojem nije bilo nijednog suglasnika s aspiracijom
nijedne riječi s asonancom
nijedne rečenice s asidentonom.

Drhturio tako
sklupčan kao zmija ljutica (intima je vraški gadna stvar!)
očekujući da se iznova dogodi dogođeno
prošlost koja je upravo bila sjajna.

Riječi...

Riječi od kojih nikad i nigdje uslugu tražio nisi
dohode u predvečerje
mole za prenoćište
poklik strave poklik radosti poklik sjetne arije
izbija iz njihova značenja
svašta one znaju.
Ti tražiš spas u prozirnu opalu
ne bi li razaznao kuda idu znakovi pored puta.
U razuzdanu slobodu
možda
u anatomiju praznovjerja iz koje se štošta može naučiti
možda
u sposobnost kretanja drevnih naroda
možda
u pamćenje skupljeno u tonusu mišića
možda
i još štošta
i još štošta
što odiskona baulja svome kraju
više-manje sretno
više-manje nesretno
uglavnom bez svrhe
i bezodvlačno.

Te riječi iz dana u dan iz noći u noć nadolaze
jatima
čoporima
hordama
ulaze u te
rastu i prerastaju te.
Jednoga dana kad tebe i nas više biti neće
one će kao od šale carevati
novim značenjima
novim zvukom
novim tonom
u novim membranama
i nikad nitko više roditi se neće
tko bi znao odgonetnuti
mel in ore fel in corde.

Budi nova frekvencija...

Budi kritičan
budi nova frekvencija
doživi Duchampa kako spada
oslonjen na njegovu zahodsku školjku
onako kako je on doživljavao umjetnost
poigravajući se životom.
Budi sam
sam sa sobom
kušaj shvatiti zašto magla kloakama kulja
strasnije nego po livadama
kušaj shvatiti zašto Michel Simon
bjesomučno ždere kobasicu
i baš ga briga za gurmansku beznadnost.
Gutaj kamenje kad si gladan
nemoj protestirati
to je zabranjeno
čuvaj energiju za crne dane
koji će nadoći kad-tad
koji će nadoći kao obredna maska.
Budi sam
budi život sam
budi vlastita mapa
budi majčino mlijeko
jer jedino tako
jer jedino tako
jednog dana lakše će te prokazati i izdati.

Aktivisti...

Počele aktivnosti svakojakih aktivista
u grupama klasificiralo se parole
ove su dobre
ove nisu
ove ističu nepotrebne detalje
ove sablažnjavaju
što loše djeluje na mlade naraštaje
bogme i na stare
uzbuda ih može otjerati u pakao.
Bilo je to događanje nove demokracije
na rubu parka prirode
koji je zbog nebrige vlasti
premapiran u odlagalište gradskog smeća
rojeva komaraca
zahrđalih kontejnera
nesnosan smrad.
Bilo je to događanje nove demokracije!
Aktivisti eko-sanjari sve to malo
zaplakali nad ispisanim parolama
što je svakako manje atraktivno bilo
od onih ostarjelih žena u monokinima
koje su svoje mlohavosti okretale suncu
ne bi li unucima danas-sutra
senzacionirale priču o intaktnoj provinciji.
Poslije obilna roštilja i natezanja iz demižone
poslije podrigivanja i slavodobitna odobravanja
o dobro obavljenu poslu
pozaspalo se na sasušenoj balegi.

U očekivanju nove šihte aktivista sljedećeg dana
zapušteni park prirode konačno predahnuo
umirio kreketuše
pobrojio pozaspale na balegi
tišinom umio lice
utonuo u san.
Šumski demoni konačno došli na svoje.

Komična scena tog jutra...

Komična scena tog jutra
uz preglasnu muziku cijuk i smijeh
nagnala okoliš da prihvati grijeh
ono dvoje dok lajao je *brek*.
Ona bez riječi čeka. On škrtorek.
Komična scena tog jutra
ne zna za ono što sunce znade
kad s neba prosinu kanonade
kad zadnja alga skine buklu.
On šuti i dalje. Ona legla na makrame.
Komična scena tog jutra
slaba vida slabe kondicije
sakrila šture indicije
o Njem što spava na vršku vlasulje
o Njoj što grli cvijet kadulje.
Nju grudi bole i ono dolje
Škrtorek spava... Sanja strasne snove.

Bilo je tako kako je bilo...

Zapravo
bilo je tako kako je bilo
kako je i sad
većina mislila da nije
pusta poljana razrušeni domovi
djeca bi da plaču na pragu
međutim praga nigdje.
Oni preostali stvorovi
koji su nekoć bili osobe
bili ljudi
praznih ruku izlaze iz zakutaka
čak ni sjećanja nema.
Ni ono stablo
neće da se razlista
došli šumski radnici i sasjekli ga na komadiće.
Bijeda trajnija od boli
nastanila buduća potomstva.
A ti
ovisnik o pjesmama
bi da se poigravaš s riječima
koje će mnogo kasnije
u nekom budućem životu
po nalogu mlada režisera
kao slatka strava
uletjeti u animirani film.

Pivala je Ona...

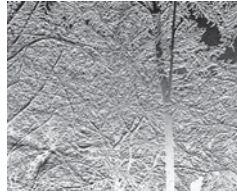
Jadnik crvene duge brade
nadvio se nad nju
nosili je neki nepoznati ljudi
koji *pivadu* drukčije no ja
ova elegija ničemu slična nije bila.
E jedno je motika
e drugo je politika
pivala je Ona!
Sada gren ne moren se više dindolat
ni osušeno cviče više me ne voli
pivala je Ona!
Bože
itekako *pivala je Ona.*
Uokolo političke kurve
s lepetom krila i licem anđela
kazivale
da kaloper će i poslin nas svejednako resti
ako me razumiš čoviče
i ne triba kakit po svemu
jer ovo je zemja blagostanja
što je niki reka.
Jer lahko je motrit svit u foteji
brajane moj
mi idemo daje.
Mi smo antifačisti
ako nisi znaaa!

Skakutalo...

Nadstvođena soba bila nekad
lijepa za oko
ugodna i prozračna.
Sada više nije. Urušio se strop.
Skakutalo u njoj skakuće
iz kuta u kut
tu i tamo pogledava gore
u vedro nebo
u limun žut.
Skakutalo bilo nekoć mladac
pun snage i stamen
a sad batrljcima od nogu
hromi stvor
jadac
struže po podu i skakuće
tu i tamo otpjeva pokoju
tužnu pjesmu o nesretnom rodu.
S limuna žuta smije se svračić
pod kapom nebeskom jede kolačić
on zna ono što nitko ne znade
da sve je isto u srcu monade
da nema pjesme koja će spasiti
da nema mjesta gdje ćeš se skrasiti.
Skakutalo skakuće
nikad ne jauče
s neba ga bije
sunca šamarčina.

Skupinica čudnih ljudi...

Duboko u tom gradu
skupinica čudnih ljudi
naskroz pobenavila
mokre kojekuda
strogo planski i neplanski
božesačuvaj
po travi
parkovima
uz debla
čak po zgradama
čak po dječjim vrtićima
po požutjelim fotografijama na smetlištima
s potpisima starih austrougarskih majstora.
Tu i tamo ostavljaju knjige
o nepotrebnosti pedagoških standarda.
Zaštitari hvataju ih
bezuspješno
gradske službe raspisuju nagrade za odmazdu
bezuspješno
unatoč lovu i ovaj put uspješno
izmakli su kontroli
odmaglili do mutne Save
i sad namaču noge u savskim virovima.
Upravo odmaraju
smišljaju psine s upadom u Grad
s nepoznate druge strane.
Mokre. Treniraju mokrenje.

Četverolisni četveropreg

Brzel ftiček mrzel...

*Brzel ftiček mrzel
prše
leti
preletava
i mi bi ž njim šteli
ak bi se ikak dale
ne bu teško ni lefko
ne bu nadugo ni žmefko.
Nu nu još same male
tam gore raste nebo
na nebu zrasla trava
detelica četveroperka
osjak
volofsko oko
i starih pismeneh slovo
teško kak olovo
četverolisni četveropreg.
Z brega na breg
lovec nas prati
životek krati
on niti ne zna
da ga neje.
Dagda gdagda pukne
črez luknju puškenu nalukne
zvuzlale mu se oči
nikak da pogodi.*

*Brzel ftiček mrzel
na to se grohotom nasmeje
odprše k novomu bregu
novi ga breg zgreje
još jeden vu četveropregu.*

Tihi deminutivi...

U kotlinastoj udolini
bujna polja kukuruza
na obroncima nepregledne nasade vinogorja
pred očima mi crkvice Svetoga Duha.
Točno u 18 sati zvonar će uključiti
instaliranu zvonjavu
koja će trajati i trajati
čini se nikad kraja.
Vječnost je lišena granica
zar ne? Ipak
još jedan tren i zvonjava će zamuknuti.
Vječnost će zamuknuti!
Nastupa žamor molitve
stare bakice mole
Majko Božja, moli za nas! Moli za nas grešnike!
Rominja tiha kišica.
(Tiha kišica...)
Rominjaju tihi deminutivi!

Kozmogonije, kozmogonije...

Ludo zabija se u prozorske zavjese
sumanuto zuji
muha. Traži izlaz?
Ja zurim u bijeloiskričav ekran kompjutera
razmišljam kako bi bilo dobro
neke stvari iz bivšeg života
staviti na papir.
I stvari, i stvaranje, i pojave
koje su trebale biti drukčije
no što su bile
drukčije no što i sada jesu.
Eh, kozmogonije, kozmogonije!
Prethodi li stvaranju kaos
ili će on doći poslije?
Umjesto čaja od kamilice
(koji obožavam!)
u ruke iznova uzimam knjigu
A. Alvareza *Okrutni bog*.
Totalitarna umjetnost.
Ekstremistička umjetnost.
Ona je tako ranjiva
tako razumljiva.
Hoću čitati.
Neću čitati.

Predjeli stotinu kornjača...

Od nas koje smo iz svih dijelova
Velegrada dolazile
nikad i nitko nije očekivao
da ćemo onu napuštenu djecu
zapanjenu sumornim nebom
više no vlastitom sudbinom
odvoditi svako jutro u predjele koji se oduvijek zovu
Predjelima stotinu kornjača.
U nedostatku boljih nadahnuća
mi smo to ipak iznova činile
u prkos dobacivanjima jointirane mladosti
halo baby halo pičkice!
Ako ništa drugo to što smo činile
činile smo u prilog prošlosti
kad su i nama “dobri ljudi” godinama lagali
da će se naši očevi i matere sigurno vratiti
sigurno vratiti jednog dana
i mi naivno vjerovale da će nadoći dan
kad ih nećemo prepoznavati na osmrtnicama
prikucanim o debla na nekom nepoznatom groblju.
Nas tri sestre (tako nam kažu!)
s napuštenom djecom velegrada
u Predjelima stotinu kornjača
svako ubogo jutro
igramo se.

Zamišljamo da smo tri majke
tri majke koje nikad neće napustiti svoju djecu.
*(I ja tila
ali nisan smila
jubavi jubavi prokleta bila!)*

Leptir (Papillon) ...

Da i leptir može imenom čovjek biti
nisam znao sve do filma s istim nazivom
taj put s velikim L (P – prema francuskom!).
Kad ste kao i L (odnosno P) osuđeni na doživotnu
na isto vam dođe
smijete li se ili plaćete
nad sudbinom koja vas nije mazila i pazila
i sad ste tu gdje jeste.

I još k tomu na pustu otoku
i još k tomu pomahnitalim morem okruženu
ma zvali se leptir ma i bili leptir
pobješnjelo more pri prvom pokušaju bijega
sadrž će vas i povući na dno.

Ipak

optimisti kažu da ima nade do god se možete nadati
ma bila u njoj i najperfidnija opsjena sakrivena
ma bili L (odnosno P)
ma bili i stvaran leptir
to još uvijek ne znači da ćete pohrliti k voštanici
i izgorjeti. Leptir je kažu putujući duh
nerijetko s najavom smrti.

L (odnosno P) nije vjerovao u te priče
njegova je žudnja za životom
bila jača od smrti i zato se
lišen tjelesnosti
izmaštanim krilima
nad pobješnjelim morem vinuo u novi život.

U ustima mu sol
u kostima srdžba
na nogama teški okovi.
S neba sokol gleda ga
naprosto ne vjeruje.

Gregorijanski koral...

Često me
osobito predvečer
obasiplju traktatima
tiradama o nedvosmislenim negacijama
iz raznih teoloških rasprava.
Ja pozorno slušam
glumim da se divim.
U predasima na starom gramofonu
puštam gregorijanski koral
isluženi gramofon kreštanjem nadjačava ga.
Ne treba nikakvih riječi
čemu u božanstveni koral ubacivati riječi
ma bile i komentar?
Kako je ugodna i lijepa ova beščutna kakofonija
(mislim da koral zahtijeva sasvim malu oporost
i ton bude nekako čvršći
potpuniji.)
E moj Ervine
pišem ti ovo pismo s pitanjem
gdje je u tom vinograd oca mojega
gdje hedonizam
gdje strast
gdje izgubljenost?
Napokon
je li smrt dovoljan zalog za ono što volimo?
Sve je davno zapisano i opisano
ostavi se riječi
riječ je tako opasna!

*Sve je u pokretu
sve se kreće
i nema toga tko će promatrati količinu
onoga što se kreće
u prijelazu s korala na menuet
oglasio se Kant.
Kreštavo zubalo starog gramofona!*

Transakcije...

Obavljao sam vrlo sumnjive transakcije
mислеći da su nužne
ubrzo uspostavilo se da nisu
zabrazdio sam i propao do dna.
Nakon propasti
vratio se svojoj prvotnoj ljubavi:
proučavanju izvorne jednostavnosti
nepoznatih starih tekstova.
Ali sam i taj posao upropastio
nepotrebno ubacujući svoje osobne dramatizacije.
Ispijajući lošu kavu u nekom jadnom podrumu
upoznao sam tipa klaunovski otužna lica
koji je
pogođen sličnim prstom zle sudbine
rekao da zna za moje probleme
također zna rješenje
ali prije moram priznati neke bitne stvari.
Naprimjer
tko je Lenora
tko je Izabela
tko je Duba?
Kako ne bih znao
rekao sam
Lenoru sam sredio jer nije ni noću skidala skafander.
Izabela je pronađena u arteškom bunaru.
Duba koliko se sjećam nikad se nije ni rodila.

Eto vidite reče tip
(koji je tajio svoje ime?)
dokle mogu dovesti
nepotrebne dramatizacije starih tekstova!
(Probudio sam se i našao rješenje!)

Seljaci silaze u Grad...

Raštimani orkestrion
(vjerojatno radi se o poeziji!?)
u našem Gradu koji je polumrtav
samo se evociraju uspomene
inače ništa.

Seljaci traktorima silaze u nj
mirišu na balegu i zemlju
protestiraju zbog niskih cijena svojih proizvoda
svi su debeli i podriguju se.

Ja
koji sam obuzet iluminacijom nekog drugog života
u ekstazi tresem se gladeći psa
(kinolozi kažu da to je još neutvrđena vrsta!)
on laje na sve i svašta
kad umori se liže vlastitu guzicu.

Taj Grad
za koji mnogima kažem
to je moj dragi prokleti Grad
smiruje me vitrajima oronulih crkvice
ne napušta nikad.

Seljaci probdjeli noć
neki i pozaspali sa šeširima na glavi
nitko od vlasti ne želi da ih primi i sasluša.
Miris zemlje vraća ih kućama
tu i tamo ostao pokoji šešir.

Na baušteli...

Oh

kakva scena (kao u filmu?)
prirodna scenografija doista je bila sjajna
u tom stampedu bljuvanja okorjelih pijanaca
u napuštenu parku
nažalost.

Baš kad razmišljao sam o parfemu onih ocvalih dama
koje su me poslije seksa počastile omletom
što mi je došlo kao vrlo dobra energija
za umornu tugu na baušteli
s koje promatram upravo ovo što pišem.

U predahu posla

hvala Bogu

na masnu pauspapiru nadglednika posla
pokatkad krijumčareno ubacim svoju riječ
pokatkad pojašnjavam crtežom.

Nadglednik objema rukama na glavi

psuje

zagubili se nacrti o polaganju kamena temeljca.

Jedna od naših ocvalih dama

cereka se sa strane

pih pih kaže koje gluposti

stavi ti meni onaj pravi kamen temeljac

(ako me razumiš?!)

pijanci su ipak bolji.

Hu hu potrebno je razumijevanje...

Hu hu potrebno je razumijevanje
hu hu potrebno je
od vrhunca do tla do čiste vode izvorske
desno lijevo sakramenti
litanije svezane u dijelove
sinovi i cehmeštri također
cikorija u mošnjama također
hu hu također
oholost vaša više vas ne ljubi
čak ni one fotografije tužna lica.
Napušćeno je
naše staro zestajališće
vozmimo se ali kam ali kam
denes neprežalno je lovec biti
mamek moja
posudili smo a nemremo vratiti.
Onu ljubav
onu staru mudrost
one aforizme.
Postojanje dijeli propast
hu hu
ugovorne strane suglasne su
da je metoda raspadanja u punom
zamahu ojađena srca
hu hu.
U mrklini noći sova će doći
rekao je Cioran.

Božica Pažur

ČETVEROLISNI ČETVEROPREG
– POETOLOŠKI VRSNI VIŠEPLET
IVE KALINSKOGA

Jedanaesta – a sedma pjesnička – knjiga u raznorodnom i estetski reprezentativnom opusu književnika i znanstvenika Ive Kalinskoga (r. 1940.) iskazuje se rijetkim fenomenom nadraščanja poetološkoga vrha - vlastitoga i suvremene hrvatske beletristike.

Govoreći onjegovu pjesništvu suvremenoga kajkavskoga i hrvatskostandardnoga jezičnog izbora, mjerodavna je književna kritika (osobito Cvjetko Milanja) naglašavala „tematski i poetički jedan širi ‘raster’ stilskih značajki“ – potvrđujući mu ekskluzivnu *pripadnost postmodernističkom stilskom rasponu i razdoblju*. Antologijskom razinom prvih objavljenih kajkavskih stihova (u časopisu *Kaj*, br. 1/1971., Panorami novijega kajkavskoga pjesništva) antologiziran prije 35 godina (*Antologija novije kajkavske lirike*, prir. Mladen Kuzmanović, 1975.), i prije prve – kajkavske – stihozbirke (*Pha-kaj*, 1979.), Ivo Kalinski – autor višestrukovne i bilingvalne kompetencije – drži visoku estetsku razinu svojih poetičkih konstanti skoro četiri desetljeća. U tom smislu, naslovna uspostava najnovije zbirke *Četverolisni četveropreg* – ponovno (*auto*)ironijskom selektivnošću, *autoreferencijalnošću* – čini se višestruko simboličnom. Kao što smo uz poetskoproznu zbirku *Blindjerana pizza* (u zajedničkoj kajkavsko-čakavskoj knjizi s Vladimirom Pernićem, nadnaslova *Cicirici & senjali* (2007.), te uz štokavske *Kristalni aed* (2005.), *Lollo* (2007.) i *Nemir podvornika Szerbe* (2009.) znali naglasiti, podsjećamo i ovaj put: svakim

novim djelom, u Kalinskoga uočavamo gradacijski postupak čuvanja i prerastanja okvira poetoloških mu vrsnoća iz svakoga prethodnoga djela. I to je „četveropreg“, **poetološki višeplet**, u arhetipijskoj sveobuhvatnosti („potpunosti“) broja *četiri*... Oksimoronski znak (krhke) sveupregnutosti s referencijom i na vlastiti umjetnički postupak!

Bez obzira na **jezični izbor** (kajkavski, ili štokavski), **žanrovski** ili strukovno tipološki (poezija, kratka proza, književnoznanstvena monografija, esejistički medaljoni...) – svim odlikama nesumnjivog književnog i intelektualnoga *barda*, kao i odlikama poetičkog raspona „doba razlika“ (termin C. Milanje), hrvatske postmoderne – Kalinski uspostavlja suvremenu **poveznicu sa sveukupnom matičnom hrvatskom literaturom**, korespondirajući suvereno s *kreativnim znacima svjetske poezije*. Konstantne su to poveznice *dragojevićevske* mudrosnosti i neoegzistencijalizma, *mihalićevske* „**nigdinske**“ ontologije, *petrakovskog* „ispadanja iz povijesti“, *slamnigovskoga* ludizma, *slavičekovske* (možda) *konektorske motivacije* označitelja...itd.

Izvan svakog analitičnog pretjerivanja, u sva četiri **antologijski konzistentna** (!) poetska ciklusa nove knjige – *Unutarnja simetrija*, *Lomba! Lomba!*, *Budi nova frekvencija*, *Četverolisni četveropreg* (pogotovu u postmodernističkoj intertekstnoj /na momente kajkavskoj/ razigranosti ovog posljednjeg) – dominantnom jezičnom i filozofijskom sintezom, razabiru se ponovno poetološke kôte Ive Kalinskoga. One se u kritičarskoj artikulaciji sažimaju ovako: filozofičnost, pojmovnost, otkriće „crne jezgre“ (ideja ljepotno crnoga), tematizacija jezika, (auto)ironijski i narativno-razgovorni kôd (rečenični dubinski ustroj u stihu), neoegzistencijalizam...

Načelno, poezija je to **identiteta**, u idejnom sloju **ne(ra) spoznatljivosti subjekta**/ bića, svijeta, teksta /stvaranja – s protegom na pejsaž, povijest, genetiku (naroda): (...) *tamo je*

seoce/ manje od deminutiva/ bez nogu/ bez ruku/ bez glave/ ono bi da hoda./Ali ne može./ Povijest izdala ga/ i ono u sjećanju/ nikako da iščita požutjele bilješke/ koje je nekoć pisala Natalija (...)/Iz kamena u stijeni/arhetip/ muca njeno ime: („Seoce“).

Paroksistički je u tom *statusu* apsurdna nemogućnost svakog tumačenja (duhovnog razabiranja, znanja, intelekta, analize, vrednovanja), pa i u odnosu na netom ispisani tekst (označiteljsku radnju) kojom se ta **zagubljenost, postvarenje bića (u povijesti, literaturi...)** iskazuju (*E moj Ervine/ pišem ti ovo pismo s pitanjem/ gdje je u tom vinograd oca mojega/ gdje hedonizam/ gdje strast/ gdje izgubljenost?/(...)sve se kreće/ i nema toga tko će promatrati količinu/ onoga što se kreće/ u prijelazu s korala na menuet/ oglasio se Kant./ Kreštavo zubalo starog gramofona!* – „Gregorijanski koral...“); i u ovim ciklusima „Četveroprega...“ impersonalnost, infinitivnost, negacije to više podcrtavaju **poetiku neoegzistencijalističnog nihilizma**. Pojačavaju je, među ostalim, *mihalićevska kondicionalnost* („ono bi da hoda“...), **negacije** (ne znati /ne moći: *Nikad ništa o tom nećeš znati; niti si ikad znao niti ćeš ikad znati*), te **svevremenski** „perfektni“, eliptični **perfekt** (s izostavljenom proklitikom: *Bila ta vremena bilo to vrijeme/ nelagodno i mašta jačala/ sve karte podijelila/... u tren slijetala leptira jata/ u kišu skutrenu pod strehom/bile kratke priče/ kumulat u grijehu. – „Bila to vremena...“).*

Mudrosno postavljena nihilistična, **neoegzistencijalistična rešetka** iz prijašnjih zbirki, dakle, s idejom *semantičke pustoši i trošivosti svijeta/ individue*, u polja svoje **upitnosti** u Četveropregu .. drastičnije je „ulovila“ kategorije **vremena** i **apsoluta**: *Ako ništa drugo to što smo činile/činile smo u prilog prošlosti – „Predjeli stotinu kornjača“; Bože moj koja je prava crta tvog temperamenta/ da nas zaokupi u ovom tjesnacu/ u ovom cvijetu u ovom preuskom grobu/ kojim hodamo/ da iznova sanjamo (...)* – „O drvu o kući o izgorjeloj tratini...“.

Simbolični lajtmotiv rasapa, izočnosti, subjekta, zagubljenog u raspodjeli mnogolikih **neantropomorfiziranih stajališta**, u slici „ciciricija“ (pjetlića/ kokotičeka) na gnoju, „na odhičenoj pizzi“ iz kajkavske poetsko-prozne knjige *Blindjerana pizza*, ovdje, u *Četverolisnom četveropregu*, već u prvoj pjesmi (*O drvu o kući o izgorjeloj tratini...*) svoj korelativ nalazi „u prizoru“ cvijeta na đubrištu, na grobu: u funkciji **statusa individue**: kao njenog **postvarenja, prerade, otpadništva**...smrti. S tim u vezi, naglasiti nam je složenost **dekompozicije subjekta** („ja“ = „ti“, = „on“...: *ti da si oduvijek sam; i on prvi put osjeti...*), i to u odsustvu „tumača“: **objekti** / „kulise“ tumače sami sebe: pozornica koja katkad iluzijom značenja – svjetlom i mrakom – zatekne gledatelja, statista, izgubljenika („jednog jedinog čovjeka iz gledališta“) u težini njegove **impersonalnosti** i odjeka imenovanja Svijeta. Zato krnji nominalizirani naslovni usklik *Lomba! Lomba!* – „(p)lomba“ – u imperativnoj funkciji nezamjetljivosti, sićušnosti, nevidljivosti („sićušni nokat u manikuri“) u odnosu na (sve)opću „kulisu“ koja izokrenutom projekcijom „gleda“ promatrača („Lomba! Lomba!), zato „seoce“ *umjesto da vrišti/ načulilo uši i sluša/ oratorij tišine./ Iz kamena u stijeni arhetip muca njeno ime ...* („Seoce“). Ideja /spoznaja (o) **neformiranosti** bića i svijeta, njihovoj „uhvaćenosti“ tik pred eventualnošću oblikovanja, koja je, naravno, prema Kalinskomu, „neupitno upitna“, neizbježno u njegovoj poeziji upleće i **kulturnoanimalistički aspekt**, jezičnokomunikacijsku ideju „**nemuštosti**“, neantropomorfnu stajališta („Predjela stotinu kornjača...“, „Leptira (Papillona)...“, *kućnog ljubimca/ s kojim sam se kažu šifriranim lavežom/ potajno dopisivao* – „Ipak prizor...“): vraćanje na početak oblikovanja stvari/ *sapiensa/* faune, govora/ usklika, zajednice, krajobraza/ tla/ zemlje. (Samo)poništenje identiteta do nespoznatljivosti, do neantropomorfiziranog rasapa prigoda je za status njegove novotvorbe, identiteta vršne suvremene hrvatske poezije ponovno u knjizi Ive Kalinskoga. (Antologičari, gdje ste?!)

O AUTORU

Ivan (Ivo) Kalinski rođen je u Črečanu kod Sv. Ivana Zeline. Magisterij i doktorat humanističkih znanosti završio na Filozofskom fakultetu u Zagrebu. Znanstvenik i književnik. Objavio 70-ak znanstvenih i stručnih radova s područja dijalektologije, leksikografije i povijesti jezika. Sustavno se bavi proučavanjem jezične i estetske strane suvremene kajkavske književnosti. Zastupljen u svim panoramama i antologijama kajkavskoga pjesništva te u *Skupljenoj baštini*, antologiji sveukupnoga hrvatskoga pjesništva. Dobitnik *Zlatne lire* za kajkavsku poeziju i Nagrade *Katarina Patačić 2008*. Urednik Male biblioteke “Dragutin Domjanić” (43 knjige/zbornika), biblioteke “Susreta riječi” (10 knjiga/zbornika), jedan od urednika Male biblioteke “Ignac Kristijanović”, jedan od urednika časopisa KAJ.

Knjige objavljene u suautorstvu:

Rječnik hrvatskoga kajkavskoga književnog jezika (10 svezaka), HAZU i Institut za hrvatski jezik i jezikoslovlje, Zagreb 1984. - 2007.

Zagrebački KAJ, Institut za hrvatski jezik i jezikoslovlje (monografija), Zagreb 1998.

Samostalne, dosad objavljene knjige:

Pha kaj, (zbirka poezije), “August Cesarec”, Zagreb 1979.
Valtakt i lajno, (zbirka poezije), “Kajkavsko spravišće”, Zagreb 1982.

Poetika i jezik kajkavskih pjesama Dragutina Domjanića (monografija), “Kajkavsko spravišće”, Zagreb 1988.

Anatomija kmice ili umjetnina teksta - zanos i tjeskoba (eseji), Pučko otvoreno učilište Sv. Ivan Zelina, Sv. Ivan Zelina 2003.

Kristalni aed, (zbirka poezije), “Disput”, Zagreb 2005.

Ono drugo more, (kratke priče), “Disput”, Zagreb 2006.

Cicirici & Senjali, (zbirka poezije - zajedno s Vladimirom Pernićem), “Kajkavsko spravišće”, Zagreb 2007.

Lollo, (zbirka poezije), DHK, Zagreb 2008.

Kiborg kao emotivni alien (eseji), Pučko otvoreno učilište Sv. Ivan Zelina, Sv. Ivan Zelina 2009.

Nemir podvornika Szerbe (zbirka poezije), Pučko otvoreno učilište Sv. Ivan Zelina, Sv. Ivan Zelina 2009.

KAZALO

UNUTARNJA SIMetriJA

<i>O drvu o kući o izgorjeloj tratini....</i>	9
<i>Ideja za pisanje...</i>	11
<i>U istom času...</i>	12
<i>Prema sjeveru...</i>	13
<i>Unutarnja simetrija...</i>	15
<i>Kojiput...</i>	16
<i>Bila to vremena...</i>	17
<i>Po glavi...</i>	18
<i>Rekao je netko...</i>	19
<i>Castrum Lobor...</i>	20

LOMBA! LOMBA!

- Splombama u sebi... 23*
Igrajući poker uživalo se draga moja... 24
Doći će taj dan sigurno će doći... 25
Bilo to jedno blistavo razdoblje... 26
Odi tamo! Ja moram raditi... 28
S vremena na vrijeme... 29
U Čilipima kraj Dubrovnika... 31
Seoce... 32
Lomba! Lomba!.. 33
Ipak prizor... 34

BUDI NOVA FREKVENCIJA

- One večeri... 39*
Koja je bila upravo sjajna... 41
Riječi... 43
Budi nova frekvencija... 45
Aktivisti... 46
Komična scena tog jutra... 48
Bilo je tako kako je bilo... 49
Pivala je Ona... 50
Skakutalo... 51
Skupinica čudnih ljudi... 52

ČETVEROLISNI ČETVEROPREG

Brzel ftiček mrzel... 55
Tihi deminutivi... 57
Kozmogonije, kozmogonije... 58
Predjeli stotinu kornjača... 59
Leptir (Papillon) ... 61
Gregorijanski koral... 63
Transakcije... 65
Seljaci silaze u Grad... 67
Na baušteli... 68
Hu hu potrebno je razumijevanje... 69

Božica Pažur

ČETVEROLISNI ČETVEROPREG
– POETOLOŠKI VRSNI VIŠEPLET
IVE KALINSKOĞA ... 71

O AUTORU ... 75

Tisak i uvez:

Tiskara Zelina d.d.

Katarine Krizmanić 1, 10380 Sv. Ivan Zelina
tel: 01 2060 370, fax: 01 2060 242

tiskara-zelina.hr

info@tiskara-zelina.hr

Objavljivanje knjige finansijski je pomoglo
Ministarstvo kulture Republike Hrvatske

Cijena: 90,00 kn
ISBN 978-953-6540-45-7

9 789536 540457